РІК 1925. Квітень, Май, Червень. Ч. II.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 267/Орд. З нагоди цегорічного Празника Пресв. Серця Христового.

Знаючи з власного досвіду, як великий вплив має почитаннє Найс. Серця Ісуса Христа на релігійно-моральне піднесеннє народу, вже кількократно наставали Ми на це, щоби Всч. Духовенство поширювало цей культ особливо через закладаннє товариства Апостольства молитви. І добре знаємо, що в тих парохіях, де заложено Апостольство молитви і де священики не жалують труду около належитого його розвитку, там процвитають християнські чесноти, там нарід громадно горнеся до св. Тайн.

На жаль однак є ще і такі душпастирі, що чи з недбальства чи з якогось невмісного упередження не хотять приложити рук до цего богоугодного діла.

Відай забувають вони, що ухиляючися від цего обовязку стягають на себе підозріння, що не розуміють цеї правди, що кождій і найменшій частинці Христового Тіла, отже і Пресв. Серцю Ісуса належиться Божий поклін; а що Церков свята в особливший спосіб каже почитати Христове Серце, то тим хоче нам вказати на особлившу любов, якою горів і горить Божественний Спаситель до нас, бож прецінь після загального понимання всіх народів саме серце уважаєся за осідок любови. І цю любов Ісуса каже нам св. Церков почитати, бо любов була спонукою всего того,

що Ісус Христос для нас зробив, що для нас перетерпів. Він нас не потребував, лишень з чистої, безінтересної любови став для нас чоловіком, приняв вид слуги, з чистої, безінтересної любови став для нас безпорочним Дитятком, був послушний своїм сотворінням Марії і Йосифові, молився і працював разом з ними, з любови до нас був так убогий, що не мав де голови приклонити, з любови до нас переходив від села до села, від міста до міста, проповідав, научав, дізнавав переслідувань від гордих фарисеїв і законоучителів, перетерпів погану зраду Юди, запертє Петра, з любови до нас переніс страшне конаннє в городі оливнім, пійманнє через Жидів; з любови до нас дався волочити від суду до суду, дав себе засудити Каяфі, дав себе висміяти Іродові, дав себе бичувати, вінчати терневим вінцем, а вкінци приняв страшний засуд на соромну смерть на Хресті, яку і переніс серед всякого рода знущань і наруг. З любови до нас ще і тепер жертвуєся на наших престолах, перебуває в наших убогих церквах в Пресв. Тайні Евхаристії і подаєся нам в св. Причастію помимо многих, страшних зневаг, які Йому наносять злі люде саме в тій Тайні любови. Само собою зрозуміле, що вдячність домагаєся від нас, щоби ми щиро відчули цю Його любов і старалися віддати любов за любов.

А як що кождий Христіянин повинен віддати Христові серце за Серце, то тим більше до цего обовязаний священик. Священики, які щиро почитають Христове серце і переняті духом правдивої любови до Спасителя є готові на всякі жертви для Него, все осуджують з погляду вічности, руководяться духом віри, від засад Церкви не відступлять ані на волос, хотяйби їм усміхалися не знати які похвали зі сторони цего світа; біль Церкви, пониження Папи, Епископа уважають вони за свій біль, за своє пониженнє.

Таким священикам приобіцяв Христос через св. Маргарету Марію Алякок, що дасть їм ласку мягчити і найбільше закаменілі серця грішників. Священики місіонарі, що плекали і ширили це набоженьство в короткім часі навертали цілі народи. А побожні часописи наводять нам тисячі примірів, де через взивання Пресв. Серця Ісусового навертано і найзакаменільших грішників.

Впрочім кождий з Всч. Отців, що щиро поширює у своїй парохії культ Христового Серця, що має добре ве-

дене Товариство Апостольства молитви або брацтво Христового Серця, може посвідчити, що з його церкви неначе іде якесь тепло, котре людей до церкви потягає, з церквою вяже.

Тому щиро прошу всіх Всч. Отців, щоби в першій мірі самі почитали Христове Серце і з довірям до Него прибігали та поручали Йому в щоденній хотяйби короткій молитві найбільше пекучі справи свого душевного життя або і дочасні потреби. Будьте певні, що на дармо просити не будете. Досвідчите в своїм життю, відчуєте тепло Христової любови, зрозумієте, що Христос жиє в нас, що в Його святій ласці чути удари Його животворячого Серця.

О як на многих місцях наших церковних книг подибуємо, не лишень натяки на це набоженьство, але таки впрост само набоженьство.

Є в цих книгах мова не лишень за любов Христову до нас, але таки виразно віддається честь тій любові, яка є предметом формальним цего набоженьства. Так в октоїсі гл. 8. в середу веч. молиться Церков так: „Покланѧ́емсѧ (Христе) неизрече́нномꙋ человѣколю́бїю Твоемꙋ.“ А ірмос глас 4. п. 9 так звучить: Величаемъ вси̑ человѣколю́бїе Твое̑ Хрїсте̑, Спа́се на́шъ, славо рабъ твои́хъ и̂ вѣ́нче вѣрныхъ, возвеличивый памѧть рождшїѧ Тѧ.

Крім цего при кождім отпусті наших богослужень, щоби скорше бути вислуханими, покликуємося на любов Христову, кажучи, що Христос помилує і спасе нас, бо є добрим і любителем людей ꙗ҆ко бла́гъ и̂ человѣколю́бецъ.

Почитаєся в наших книгах і тілесне, живе Серце Ісуса до людей.

І так в акафисті до Христових страстей читаємо: Ї҆исꙋ́се отъ Се́рдца всю благода́ть мнѣ́ источи́вый, да́ждь ми, да сердце мое́ не сꙋ́дитъ и̂но что видѣти, точїю Тебе̑ Ї҆исꙋса распѧ́таго. (Ікос 9).

В Канові акафіста чесн. Хресту п. 9 находимо такі слова: Се́рдце и̂ма́ши отво́рено, Спа́се, хотѧ́й насъ всѣхъ поми́ловати, къ Тебѣ́ прибѣгающихъ, многоми́лостиве. В тім самім акафісті в кінцевій молитві читаємо: Се́рдце отве́рстое имѣ́вый, ꙗви̑ благость Твою мнѣ́ грѣ́шномꙋ.

А чим иншим, як не почитаннєм Христового Серця так тілесного, як і Його безмірної любови до нас є тропар „Ї҆искꙋпилъ ны еси“, яким зачинаємо проскомидію, а в котрім згадуємо о сім, що Христос проколений в ребра „безсме́ртїе

источилъ есть чоловѣкомъ". А чи не прекрасним образом любови Спасителя до нас є обряд, де ми нарізуючи положений на дискосі агнець кажемо: „Жрется Агнецъ Божій" — а відтак стаємо свідками цеї хвилі, коли „єдин от воин ребра ему прободе и абіе изыде кровъ и вода".

Під образом агнця є представлений сам Спаситель, котрому копіє пробиває ребра і з Серця випливає кров і вода. І похвили близько цеї пресвятої рани кладемо частиці за душі померших і за живих, котрих любимо.

О яке красне бажання є виражене в цім обряді, а іменно, щоби ми всі і живі і померші стояли близько цего прободеного за нас Серця. А чиж кров і вода, які виплили з боку Спасителя не означають, що з Христового Серця повного любови пливе для нас життя. (Пор. »Посланніє пастирське Впреосвщ. Митрополита Шептицького з р. 1906 в тій справ.«) Чи це все не є наглядним доказом, що набоженство до Христового Серця є нам питоме, як питомими нам є наведені книги, як питомим є прекрасний акафіст до Серця, як питомим є нам Богослуженнє на честь Христового Серця зложені бл. п. О. Пралатом Ізидором Дольницьким, великим любителем нашого обряду, а рівночасно і ревним почитателем Христового Серця.

Тож щиро полюбім цей спосіб почитання Ісуса Христа і старайно ся це набоженство впоїти і в серця наших вірних. В проповідях поучім о нім нарід, заложім по належитім приготованню Апостольство молитви і не жалуймо труду, коли перша пятниця згл. перша неділя місяця, але радо пересиджуймо тоді в сповідальниці та голосім добре обдумані проповіди в той день, а наглядно побачимо овочі нашої праці. Празник Христового Серця обходім кождого року як найторжественнійше і перепрошуймо в той день перед виставленими Найсв. Тайнами Пресв. Серце разом з нашими вірними за всі зневаги, які Йому наносимо ми і всі люде особливо в Пресв. Тайні Евхаристії, при тім заохочуймо вірних, щоби відбули сповідь і св. Причастіє як винагородженнє за висше згадані кривди.

Впр. і Всч. ОО. місіонарі виголосять в часі місій бо-

Провідником Апостольства молитви в Нашій Епархії є кождочасний Впр. О. Ігумен Перемиського Монастира ОО. Василіян на Засяннню і до него належить звертатися по всякі інформації і грамоти надіславши перед тим 5 зл.

дай одну проповідь о сім предметі. Пожаданим би було, щоби там, де ще нема Апостольства молитви, час по місії, використати на заложеннє згаданого Товариства і на посвяту родин в нашій парохії Пресв. Серцю Ісусовому.

Ся послідна практика відбуваєся в цей спосіб: Всі члени родини, в котрій маєся відбути посвята, приступають в той день до св. Тайн Покаяня і Евхаристії закупивши перед тим образ Серця Христового. Як що така родина може згл. хоче запросити до себе священика, тоді священик приходить і в хаті благословить образ, має коротку промову о значінню посвяти, ставляє образ на виднім, почетнім місци, а відтак проводить нисше подану формулу посвяти родини, яку за ним всі повтаряють. Як що родина не може згл. не хоче запросити священика, тоді образ благословиться в церкві, а дома по виставленню образа на виднім місци проводить згадану формулу посвяти оден з членів родини.

Розумієся, що обовязком душпастиря буде, подбати про це, щоби згадана посвята не була пустою церемонією, але щоби в родинах дійсно запанувало Христове Серце через щире заховуваннє Божих заповідей. Треба проте в проповідях часто звертати увагу вірних на це, що правдиво посвячуєся Найс. Серцю лишень цей, хто зовсім покинув грішне життя і украшує свою душу чеснотами, якими відзначалося Боже Серце.

І лишень до родин, що в цей спосіб посвячуються Найс. Серцю, відносяться слова обітниці Спасителя висказані до св. Маргарети Алякок: »Поблагословлю ті доми, де образ мого Пресвятого Серця буде виставлений і почитаний і зішлю супокій на їх родини«.

Говорити формулку посвяти, і дальше провадити грішне життє, це би значило висмівати Пресв. Серце і стягалоби радше страшнійшу кару Божу на нас, як Боже благословення.

До акту посвяти родини Пресв. Серцю Спасетеля привязали Папи Римські слідуючі відпусти:

Всі члени родини, що беруть участь при посвяті родини, доступають відпусту 7 літ і 7 чотиродесятниць; як що вони висповідалися, запричащалися, відвідали церков і в ній помолилися в наміренню св.Отця, доступають кромі цего від-

пусту повного; відпусту повного під тими самими умовинами, коли в річницю посвяти цей акт відмовлять.

В притчах Соломона 23, 26 відзиваєся Бог до нас словами: »Сину, дай мені своє серце«.

Так, любов Божа до нас варта цего, щоби ми цілі Йому віддалися без ніяких застережень і ревно працювали над удійсненнєм волі Бож. Спасителя, щоби всі пізнали одинокого правдивого Бога, і того, що післав, Ісуса Христа (Йос. 17, 3.) Це найліпше зробимо через поширеннє культу Пресв. Серца Христового котрого 250-літну річницю якраз ц. р. обходимо, особливо при помочі належито оброблених і виголошених проповідей, приватних розмов і ревного виконування уряду сповідника, а головно при помочі доброго приміру. Нічо так не потягає нарід до чесноти, як добрий примір священика. О коби ми могли дійти до цего, щоби не завагалися сказати до наших вірних, як сказав св. Апостол до Коринтян (І Кор. 4, 16): »Наслідуйте мене, як я наслідую Христа.« Дай Боже, щоби ми і наші родини були перші у виконуванню всяких християнських практик!

Посвята родини Пресвятому Серцю Ісуса.

Пресвяте Серце Ісуса, Ти обявило святій Марії Маргареті бажання, що хочеш володіти в християнських родинах. Тому приходимо днесь, щоби отверто узнати Твоє неограничене пануваннє над нашою родиною. Бажаємо від тепер жити Твоїм життєм, бажаємо плекати в собі ті чесноти, за котрі Ти вже ту на землі обіцяв мир, бажаємо геть далеко відігнати від себе духа цего світа, на котрий Ти кинув прокляття. Тож володій нашим розумом через простоту віри, володій нашими серцями через свою любов, якою нехай без застереження насупротив Тебе запалиться, а якої жар бажаємо удержувати через часте приниманнє св. Причастія.

Зволь, Боже Серце, вести провід у наших зібранях, благослови наші духові і дочасні підприняття, розсівай наші журби, освячуй наші радости і лагоди наші терпіння. А як що хто з нас мавби нещастя Тебе засмутити, пригадай йому, що Ти, Серце Ісуса, є добротливе і милосерне для грішників перенятих жалем. А коли прийде година

розлуки, коли прийде смерть і покриє нас жалобою, бажаємо всі, так ті, що вмирають, як і сі, що остають на сім світі, піддатися Твоїм відвічним судам. Бажаємо потішати себе цею гадкою, що прийде день, коли ціла наша родина, злучена в небі, на завсіди буде прославляти Твою славу і Твої добродійства.

Непорочне Серце Марії і преславний Патріярх св. Йосиф нехай предложать Тобі цю посвяту, а нам нехай її пригадують через усі дні нашого життя. Хай жиє Серце Ісуса, нашого Царя і Вітця!

Ч. 2535. Реколекції для священиків в серпни і вересни 1925.

Еписк. Ординаріят подає до відома, що цегорічні реколекції для Всч. Духовенства Нашої Епархії відбудуться в першім тижні місяця серпня і у вересні.

В цих реколекціях обовязані взяти участь священики, котрі в трох послідних роках не відбули реколекцій, священики ординовані в р. 1922 і священики, що у послідне брали участь в реколекціях в р. 1922.

І так в днях від 3. серпня вечером до 7. серпня рано зволять взяти участь Впр. і Всч. ОО. з Перемишля і Всч. Отці деканатів: Балигородського, Буківського, Височанського, Горлицького, Грибівського, Дуклянського, Жукотинського, Короснянського, Ліського, Лупківського, Лютовиського, Мушинського, Риманівського, Старосамбірського, Тіснянського, Турчанського, Устрицького.

В днях від 7. вересня вечером до 11. вересня рано відправлять реколекції священики деканатів: Белзького, Варяжського, Великомостенського, Дрогобицького, Жовківського, Комарнянського, Краковецького, Куликівського, Лежайського, Лучанського, Любачівського, Мединицького, Мостиського, Немирівського, Перемиського, Порохницького, Равського, Рудецького, Сінявського.

Священики прочих деканатів возьмуть участь в реколекціях, які відбудуться в днях від 14. вересня вечером до 18. вересня рано.

До участи в реколекціях належить зголоситися че-

рез дотичний Уряд деканальний найдальше до кінця червня ц. р.

Учасники реколєкцій мають явитися в будинку духовної семинарії о 6. год. вечером в дни розпочаття реколєкцій.

Кождий з Впр. і Всч. Отців учасників реколєкцій зволить взяти зі собою постіль.

Висоту доплати згл. оплати подасться в день розпочаття реколєкцій. Оплату треба буде оплатити з гори.

Еписк. Ординаріят має надію, що ніхто з Впр. і Всч. Отців обовязаних до реколєкцій від них не відтягнеся, але дбаючи о спасеннє своєї душі цілим серцем їх відправить. Для неодного з нас будуть вони найліпшим приготованнєм на дорогу до вічности, як це мало місце в попередних роках.

Священики не обовязані цего року до відправлення реколєкцій, а які хотілиби їх відбути, зголосяться через дотичні Уряди деканальні разом зі священиками своїх деканатів обовязаними до відправлення реколєкцій в цему році.

Ч. 2536. В справі місій для народу.

Пригадуєсь Всч. ОО. Душпастирям, що по гадці „Інструкцій для ОО. Душпастирів" виданої з нагоди 300 літного ювилею смерти св. Священомученика Йосафата (ч. 4 ст. 6) в протягу трех літ почавши від ювілейного року у кождій парохіяльній і дочерній церкві має відбутись бодай тридневна місія. З огляду на це, що добре відбута місія у великій мірі причиняється до релігійно-морального піднесення народу, а з другої сторони кожда громада в теперішнім повоєннім часі такого піднесення конечно потребує, уважаємо за обовязок совісти домагатися від Всч. ОО. Душпастирів, щоби конечно примінилися до цего розпорядку. Матеріяльні втрати, які Всч. ОО. в сій цїли понесуть в ніякій пропорції не стоять до тих великих душевних користей, які вірні відносять з місії. Впрочім нарід відновлений на души з певностю віддасть душпастиреви цей гріш, який він видав на устроєннє місії. А чи молитви, які з вдячности будуть за нас заносити до Бога навернені на місії души, не принесуть нам обильного благословення?! Тож маємо повну надію, що не буде в Нашій Епархії ані одно-

го такого недбалого душпастиря, котрийби не подбав за те, щоби і в церкві матерній і в церквах дочерних його парохії відбулася місія.

Всечеснійшим Отцям Деканам кладемо на серце і на совість, щоби цю справу як слід припильнували і на найблизших деканальних зборах назначили, в котрих церквах має відбутися місія цего року, а в котрих на другий рік.

Про кожду місію належить вчасно повідомити Еписк. Ординаріят через дотичний Уряд деканальний, при чім належить подати імена ОО. Місіонарів і час тревання місій.

На місіонарів будуть Всечеснійші Отці Декани вибирати лишень праведних, духом апостольської ревности перенятих і правдиво покірних священиків, котрі в проповіди Божого слова не шукають власної слави, але виключно спасення вірних і є мужами молитви.

До слухання сповідей в часі місії мають всі священики завізвані згл. упрошені Всч. ОО. Деканами без'условно являтися і щиро сповняти цей важний обовязок, а при тім своїм поведенням давати будуючий примір для вірних.

О річах, о яких сповідник чув на сповіди від каянника не може говорити ані приватно, ані виступати з ними в прилюдних науках, хотяйби і замовчував імена як і инші обставини, що моглиби вказати на особу. Цего рода поведення сповідника збуджувалоби у вірних підозріння, що священики нарушують печать сповіди і моглоби їх відстрашити від св. сповіди. Тому то конґреґація св. Уряду (S. Officii) видала дня 9. червня 1915 р. інструкцію, в якій перестерігає всіх сповідників перед таким поступованнєм і поручає Ординаріятам неповинуючихся в цім згляді карати.

Що до заховання постів в часі місій, то Всч. ОО. Душпастирі повинні як найстислійше їх придержуватися і не старатися о ніякі розрішення. — Дім парохіяльний повинен бути взірцем умертвлення і самозречення як в загалі, так особливо в тім св. часі.

До місій треба нарід вже заздалегідь приготовляти відповідними проповідями, в часі місій наставати на це, щоби нарід, о скілько можна, заховав мовчанку і говорив лише це, що найпотрібнійше навіть у родиннім кружку, вистерігався говорити піднесеним і роз'яреним голосом, уникав голосних сміхів і вистоювання по вулицях. Це послідне

дотичить особливо молодіжи. Одяг в часі місії хай буде святочний, але скромний. До несення хреста в часі місійних походів належить брати тільки людей побожних і статочних.

Добрі постанови винесені з місії належить ще довший час скріпляти відповідними науками.

О власти потрібні на час місії належить вносити подане рівночасно з повідомленнєм про маючу відбутися місію.

Гр. кат. Епископський Ординаріят.

Ч. 2537. В справі предкладання звітів з релігійно-морального стану вірних.

Отсим з'обовязуємо Всч. Уряди деканальні, щоби на будуче **кождого року в другій половині жовтня** предкладали Епископському Ординаріятови потрібні точні звіти дотично релігійно-морального стану вірних в поодиноких парохіях їх деканатів.

Ч. 2538. Предкладання звітів з деканальних візитацій.

Деякі ОО. Декани предкладають візитаційні звіти поодиноко з переведеної візитації кождої парохії. В ціли улекшення канцелярійного діловодства поручаєся Всч. ОО. Деканам предкладати згадані звіти з переведених візитацій цілого деканату раз в році в місяці жовтні.

Ч. 2539. В справі ширення реліґ. сект.

Еп. Ординаріят зобовязує отсим всіх ОО. Душпастирів, щоби доносили тут про всякий запримічений рух згл. ширення яких небудь рел. сект в їх парохіях і то під особистою відповідальністю.

Ч. 2330. Справа заховання постів.

Пригадуєся Всч. ОО., щоби в справі постів користали лиш з розрішення, яке уділив львівський Собор з р. 1891, та не вносили прошення о розрішення від посту на яку небудь пятницю.

Ч. 1516. „Роківщина" для дяків.

Поручаєся Всч. ОО. оголосити вірним, що знесеннє карток при сповіди не зносить роківщини, яка може бути побирана при иншій нагоді як: ходженє з молитвою перед Різдвом, з Иорданською водою або при иншій нагоді.

Ч. 2493. Шкільні підводи для душпастирів.

Всч. ОО. Душпастирям подаєся до відома, що Кураторія шкільного округа львівського в справі управильнення підвод для душпастирів, що уділяють науку релігії видала для повітових шкільних рад зарядження з 7. мая ц. р. Ч. 24557/I такого змісту:

»Дійшло до мойого відома, що душпастирі обох обрядів не є в можности правильно і в означених лекційним пляном годинах уділяти науки релігії у прилюдних народніх школах, що находяться в окрузі їхніх парохій мабуть по причині недостарчування зглядно неправильного достарчування підвод.

Щоб уможливити душпастирям правильне зауділювання науки релігії у приділених їм школах, поручаю Раді шкільній повітовій, щоб она вставляла щороку до шкільних прелімінарів, якщо цего не зроблять самі місцеві Ради шкільні, відповідні квоти на оплату підвод для душпастирів, а кромі цего щоб зарядила що треба, евентуально по попередному порозумінню з місцевим Паном Старостою, щоб громади правильно достарчували цих підвод в днях з гори означених за винагородою платною з місцевих шкільних фондів, якої висоту і спосіб виплати має означити Предсідник Ради шкільної місцевої з Начальником даної громади.

Душпастирям і катехитам, яких мешкання не є віддалене від шкільного будинку понад 2 км. не належаться підводи.

Якщо душпастиреві, який зауділяє науки релігії в школі, парохіяльні обовязки безумовно не дозваляли-б прибути на науку релігії о тій годині, що її визначено в лекційно му пляні, управитель школи має цю годину заповнити наукою світських предметів, а за це відступити в инчому часі на науку релігії годину призначену на світські предмети.

Вкінці я переконаний, що шкільний Пан Інспектор забезпечить потрібні на цю ціль квоти в шкільних буджетах і справу доїзду душпастирів і катехитів до шкіл на науку релігії управильнить так, що на будуче не буде під цим зглядом ніяких жалоб, а наука релігії не потерпить найменчої шкоди. Куратор«.

Ч. 2651. Конкурс на приняття кандидатів до дух. семинарії в Перемишлі.

Кандидати, що хотять старатися о приняття до духов-

ної семинарії на І. р. богословських наук в Перемишлі мають внести прошення до Преосв. Еп. Ординаріяту найдальше до 20. серпня ц. р. До прошення належить долучити:

1. Свідоцтво уродин і крещення;
2. Свідоцтво іспиту зрілости і прочі ґімназийні свідоцтва;
3. Свідоцтво моральности виставлене дотичним Урядом парохіяльним або деканальним.
4. Свідоцтво здоровля.
5. Свідоцтво горожанства.
6. Заяву що до оплати за удержання в семинарії.

Ч. 2448. Речинець іспиту на дяків.

Іспит на дяків відбудеся в Перемишлі в дяківськім інституті дня 3. липня с. р. о 10. годині рано.

Приватисти, які бажалиби бути допущені до сего іспиту мають внести свої подання через власний уряд парох. до гр. кат. Капітули в Перемишлі найдальше до 20. червня ц. р.

Всч. оо. парохи зволять при тих поданнях зазначити моральне поведення дотичного кандидата.

Речинець до вношення подання о принятте до дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, які стараються о приняте до дяківського Інституту в Перемишлі на шк. р. 1925/26 мають внести свої подання через власний уряд парох. до гр. кат. Капітули найдальше до кінця вересня ц. р. Необхідні услівя приняття суть слідуючі: 1) Добре моральне поведення кандидата стверджене власним урядом парохіяльним. 2) Укінчення IV. по крайній мірі III. кл. народних шкіл. 3) Добрий чистий голос. — Перед приняттєм до інституту відбудеся вступний іспит в дяківськім Інституті дня 2. жовтня ц. р. о год. 10. рано, на котрий всі кандидати мають явитися.

Ч. 2447. Поміч убогим церквам.

Виділ Товариства ім. св. Ап. Петра для запомоги убогих церков просить Всч. ОО. о ласкаве відправленнє акафісту в дни св. Ап. Петра і Павла в своїй церкві, а на случай перешкоди в найблисшу неділю і надісланнннє жертв з цего акафісту через Епп. Консисторію Товариству ім. св. Ап. Петра в Перемишлі. В неділю перед святом св. Ап. Петра і Павла зволять Всечесн. Отці оголосити відправле-

нє акафісту в дни св. Петра і Павла та заохотити своїх парохіян до складання жертв підчас акафісту в користь нашого Товариства. Заразом упрашаєсь о вирівнаннє всіх залеглих вкладок до Товариства.

Жертви належить прислати до Епископської Консисторії в Перемишлі.

Ч. 2348. В справі видавання свідоцтв метрикальних.

Відповідно до рескрипту Мівістерства внутр. справ з 4. мая ц. р. Ч. 6141 пригадуєся Вс. Духовенству,що свідоцтва метрикальні належить виставляти на формулярах до цего призначених виразним і читким письмом, а коли нема формулярів, то на цілім піваркуші чистого, білого паперу.

Ч. 2382. Конкурс на опороженні парохії.

З речинцем цо 31. серпня 1925 р. виставляють ся на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат	*Балигородський*:	1. Горянка, 2. Рябе.
„	*Белзський*:	1. Жабче муроване.
„	*Бірчанський*:	1. Грозьова.
„	*Буківський:*	1. Пулави.
„	*Варяжський*:	1. Хоробрів.
„	*Горлицький*:	1. Виссова, 2. Долини, 3. Ліщини, 4 Мацина вел., 5. Новиця, 6. Рихвальд 7. Смерековець.
„	*Дуклянський*:	1. Воля цеклинська, 2. Гирова, 3. Радоцина, 4. Ростайне, 5. Мисцова.
„	*Жукотинський*:	1. Галівка.
„	*Короснянський*:	1. Близянка, 2. Чорноріки.
„	*Куликівський*:	1. Куликів.
„	*Лупківський:*	1. Воля мігова, 2. Явірник.
„	*Лучанський*:	1. Дубляни.
„	*Любачівський*:	1. Суха Воля.
„	*Лютовиський*:	1. Береги гірні, 2. Хміль.
„	*Медицький:*	1. Барич.
„	*Мушинський*:	1. Матієва, 2. Ростока вел. 3. Явірник
„	*Підбужський*:	1. Свидник.
„	*Порохницький*:	1. Крамарівка, 2. Розбір окр.
„	*Равський*:	1. Белзець.
„	*Риманівський*:	1. Синява, 2. Яблониця пол., 3. Ясель.
„	*Рудецький:*	1. Михалевичі, 2. Новосілки гостинні.

Деканат	*Сінявський:*	1. Майдан.
„	*Старосамбірський*:	1. Лінина мала, 2. Страшевичі.
„	*Тіснянський:*	1. Криве ад Тісна, 2. Терка, 3. Яворець.
„	*Турчанський:*	1. Лосинець.
„	*Устрицький*:	1. Лобозів.
„	*Чесанівський:*	1. Крупець, 2. Плазів.
„	*Яворівський*:	1. Мужиловичі, 2. Порудно, 3. Яжів новий.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі вплинули по дни 31. серпня 1925 будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, що крім материої церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже істнують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на ціли епархіяльні. Перед інституцією на отриману парохію, кождий з Всеч. Отців підпише відповідну деклярацію.

Ч. 1053. В справі пренумерати „Епарх. Відомостей“ на 1925 рік.

Належитість за »Епарх. Відомости« на рік 1925 виносить 4 зол. Сю належитість позваляється побрати з церковної скарбони. — Всч. ОО. Декани зволять зібрати ту належитість від ОО. Кондеканальних і еї до 30. липня 1925 до Епископської Консисторії надіслати.

Ч. 1774. Вкладки Укр. Щадниці.

Отсим подається до відома, що Укр. Щадниця в Перемишлі від 1. січня 1925 платить 12% від щадничих вкладок річно з піврічною капіталізацією.

Ч. 1945. Прошення парох. Комітету в Близянці о жертви на відреставрованнє церкви.

Дня 12. квітня ц. р. погоріли в Близянці парохіяльні будинки. Церков обняту з усіх сторін огнем удалось уратовати але зістав знищений дах і внутрішне устроєннє. Населеннє Близянки чисельно і матеріяльно за слабе (всего 250 душ) щоби могло само відреставровати церков бо мусить побудовати ще мешкання і будинки економічні. Для того просить о поміч на відреставрованнє церкви. В тій цілі позволяється на збірки по церквах а зібрані жертви належить висилати на адресу Уряду парохіяльного в Близянці.

Ч. 2296.

В Уряді парохіяльнім в Загірю деканата Сяніцького можна відобрати євангеліє оправлене в червону скіру, бронзом коване. Жадного підпису нема лиш напись: »Переплетено въ місяцю Студню 1907 года въ Товаристві »Ризниця« въ Самборі, коштомъ сто коронъ жертвованихъ черезъ Ивана Соротяка і Михаила Махника«.

Ч. 2678. Образи св. свмч. Йосафата.

В часі обходу 300-літних роковин мученицької смерти св. Йосафата дуже давався відчувати брак образів Святого, придатних до загального поширення. Тож заходами ОО. Василіян у Перемишлі на Засяню появились на днях сего рода образи — кольорова відбитка оріґінального образу, мальованого через нашого артиста о. Романа Ісайчика, пароха зі Середного Вел. Хоч минув вже ювилейний рік, але ще не минув у нас час ювилейних торжеств і місій, а передовсім не минув для нас час особлившого почитання нашого Святого і обовязок поширення його культу між вірними нашої Церкви. З нагоди ювилею зробило наше Духовенство під тим зглядом вже дуже много, але рівнож ще дуже много лишається до роботи, щоби культ сего Святого у нас дорівнював вазі значіння Його мученицької крови для нашої Церкви. Як мученицькій смерти св. Йосафата завдячуємо нашу приналежність до єдиної, правдивої Христової Церкви, так силою сего факту міра Його

культу між нами остане на все мірою і крітерю нашого щирого католицизму. Те, що до тепер зроблено в тім напрямі, є дійсно визначне і потішаюче, але много ще недостає, щоби було так, як повинно бути. Тому Еп. Ординаріят користаючи з нагоди появи нових образів Святого, пригадує Всч. Духовенству велику вагу Його культу між вірними нашої Церкви і кладе всім на серце не уставати в розпочатому ділі поширення й укріплювання сего культу. Одним з дуже успішних до сего середників є пісні в честь Святого і Його образи. Душпастирі повинні довести до того, щоб не було дому в їх парохіях, в якому бракувалоби образу св. Йосафата. Висше згадані образи заслугують на повне поручення зі сторони Ординаріяту задля своєї милої форми і старанного печатного викінчення. Ціна одного примірника 3 (три) зл. п. На замовлення висилають бажану скількість ОО. Василіяни в Перемишлі — Засянє.

Комітет будови школи в Яворові присилає слідуючу відозву:

»Ратуймо нашу українську школу!

Ніколи може не знайшлася рідна школа в так тяжких обставинах, як під нинішню хвилю. Всім звісно, які заслуги у національному вахованню української дівочої молоді положили Сестри Василіянки, а особливо Інститут і школа С.С. Василіянок в Яворові.

Монастир С.С. Василіянок в Яворові найстарший в Галичині, бо оснований 1623 р. і там отворена перша в Галичині українська дівоча школа. Нині вона так розвинулася, що тепер обіймає цілу виділову школу і дівочу учительську семинарію, а крім того удержує 90 інститутoк.

Від 1914 р. посідає учительська дівоча семинарія в Яворові право прилюдности. І вже тоді оказалася конечна потреба поширення будинку. Воєнні відносини не дозволили на се. Колиж тепер курси учительських семинарій з 4-літних продовжено на 5-літні, а школу вправ з 4 кляс на 7 кляс, розбудова шкільного будинку є так конечна, що від того залежить єствовання самої школи. Треба ще додати, що число учениць в дівочій школі С.С. Василіянок в біжучім шкільнім році 1924/25 дійшло до 250, а певно

булоби 2 або й 3 рази більше, колиб найшлося відповідне приміщеня.

З огляду на се, що монастир СС. Василіянок, котрий і так весь свій дохід з невеличкого господарства віддає на школу, не є в можности власними силами підняти конечного розбудовання шкільних заведень, підписаний комітет звертається до всего українського громадянства з горячим зазивом, помочи СС. Василіянкам в переведенню відповідних адаптацій і тим самим в уратованню школи.

В особливший спосіб звертається комітет до Всечеснійших Отців, щоби поспішили з даткаки на ту велику народну ціль, вже то від себе, вже то від своїх парохіян.

Надто комітет звертається до родичів дітей, котрі одержують науку в згаданих школах, а також до давних вихованок Яворіврського Інституту з просьбою, розвинути як найширшу аґітацію за збірками.

В надії, що українська суспільність, а особливо Всечеснійші Отці зрозуміють вагу сеї справи, поручаємо долю Яворівського Інституту і школи СС. Василіянок патріотичним почуванням жертводавців.

Датки і збірки пересилати на руки Ігумені Монастиря Емілії Тимочко ЧСВВ в Яворові.

С. Емілія Тимочко ЧСВВ
ігуменя монастиря.
о. А. Залітач
директор дівочої семинарії.
Ярослава Рудницька-Фільцова
секретарка.

о. Лев Левицький
парох Яворова.
Андрій Маренін.

о. Михайло Лев
декан і голова комітету.
о. Михайло Телеп
прокуратор монастиря.
о. Др. Т. Галущинський ЧСВВ
ординаріятський комісар
СС. Василіянок Перем. Дієцезії.
С. Емануїла Полошинович ЧСВВ.

Іванна Паарова.

Поручаємо сю відозу Всеч. Духовенству і вірним.

ХРОНІКА.

Іменовання:

Ч. 57/Орд. о. Мороз, парох в Борині одержав титул вислуженого декана. Ч. 57/Орд. о. Тустанович Орест, парох в Комарниках деканом Височанським. Ч. 1509. о. Граб Володимир парох в Спасові деканом Сокальським. Ч. 1753. о. Ґмитрасевич Володимир, катехит в Перемишлі Референтом Еп. Консисториї. Ч. 1753. о. Мягкий Юліян, катехит в Перемишлі Референтом Еп. Консисториї. Ч. 2211. о. Мохнацький Володимир, парох в Тиличі деканом Мушинським. Ч. 2211. о. Демянчик Іван, парох в Скопові деканом Порохницьким. Ч. 2211. о. Сенечко Іван, парох в Татарах деканом Лучанським. Ч. 2211. Клюка Володимир, парох в Дошниці деканом Дуклянським. Ч. 2334. о. Котис Омелян, парох Бігалях завідателем деканату Любачівського. Ч. 2334. о. Лапічак Віктор, титул вислуженого декана. Ч. 1148. о. Прислопський Александер, парох в Красній містодеканом Короснянським.

Відзнаки крилошанські одержали:

Ч. 1616. о. Хотинецький Константин, парох в Бикові (Лучан.) Ч. 1753. о. Ґмитрасевич Володимир катехит в Перемишлі. Ч. 1753. о. Мягкий Юліян, катехит в Перемишлі.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 905. о. Копистянський Стефан — Ольшани. Ч. 968. о. Ільницький Северин — Потік великий. Ч. 1057. о. Добрянський Николай — Павлокома. Ч. 1399. о. Козаневич Евген — Коропуж. Ч. 1678. о. Осередчук Теодор — Дзвиняч горішний. Ч. 1723. о. Бурмич Николай — Пяткова. Ч. 1724. о. Мельник Лев — Папортно. Ч. 1745. о. Горчицький Йосиф — Вербяни. Ч. 1784. о. Коленський Йосиф — Телешниця сянна. Ч. 1965. о. Сушко Василь — Германовичі. Ч. 2059. о. Раставецький Маркил — Лінина велика. Ч. 2060. о. Куцій Данило — Грімно. Ч. 2061. о. Михаліха Андрій — Немирів. Ч. 2234. о. Стеранка Александер — Гладишів. Ч. 2301. о. Лапічак Віктор — Валява. Ч. 2413. о. Худик Іван — Вербиця.

Завідательства одержали:

Ч. 637. о. Куціл Ілярій — Тилява. Ч. 579. о. Менцінський Стефан — Розбір округлий. Ч. 560. о. Ференц Іван — Синява. Ч. 773. о. Ґуль Петро — Климківка. Ч. 772. о. Зелений Теодор — Долини. Ч. 754. о. Гнатишак Юрій — Коровиця, Ч. 768. о. Буґера Іван — Ліщини, Ч. 801. о. Хархаліс Алексій — Бонарівка. Ч. 802. о. Комарницький Яків — Близянка, Ч. 770. о. Пащак Михайло — Вірко. Ч. 685. о. Щепанський Антін — Порудно. Ч. 861. о. Качмар Стефан — Трепча. Ч. 855. о. Подляшецький Константин — Дмитровичі. Ч. 905. о. Колтунюк Мирон — Юрівці. Ч. 906. о. Мриглод Петро — Михалевичі. Ч. 963. о. Кулинич Стефан — Плазів. Ч. 1098. о. Хоростіль Василь — Гломча. Ч. 1542. о. Савчин Іван — Поворозник. Ч. 1858. о. Типа Корнило — Мужиловичі. Ч. 1471. о. Білевич Теодор — Куликів, Ч. 2360. о. Підґарбій Іван — Дубляни. Ч. 2361. о. Мікула Васил — Михалевичі, Ч. 2041. о. Величкович Николай — Рихвалд. Ч. 1933. о. Горошко Михайло — Воля цеклинська. Ч. 2139. о. Мриглод Петро — Явірки. Ч. 2313. о. Жеплинський Михайло — Хоробрів. Ч. 2301. о. Шкільник Іван — Суха воля. Ч. 2335. о. Пашківський Михайло — Ясель. Ч. 2413. о. Головід Стефан — Жабче муроване.

Сотрудництва одержали:

Ч, 735. о. Величкович Николай — Полнятичі, Ч. 735. о. Гура Ярослав — Ярослав. Ч. 753. о. Качмар Дмитро — Самбір, Ч. 757. о. Качмарчик Стефан — Лежайск, Ч. 756. о. Шурґот Александер — Перемишль, Ч. о. Мисик Любомир — Болестрашичі, Ч. 649. о. Криса Іван — Камінка лісова, Ч. 771. о. Добрянський Стефан — Пралківці, Ч. 862. о. Крупський Зиновій — Яблониця руська, Ч. 2134. о. Хомко Теодор — управл. Тарнавка (Риман.) Ч. 2362. о. Петрашкевич Йосиф — Дорожів, Ч. 1909. о. Хотинецький Йосиф — Ярослав. Ч. 2163. о. Колодій Григорій — Кунів, Ч. 2380. о. Кіц Іван — Полнятичі, Ч. 2381. о. Стояловський Зиновій — Явора.

Відпустку з діецезії одержали:

Ч. 559. о. Дацько Михайло до Львівської Аепархії.

Ч. 2511. о. Др. Лев Скобельський, парох Воютич до Станиславівської Епархії.

Померли:

о. Грушкевич Константин, парох в Куликові 9/3 1925. о. Кузич Василь, парох в Яжові новім 8/4 1925. о. Плятек Юліян, парох в Дублянах 2/5 1925. о. Ковальський Айталь декан і парох в Новосілках гостинцевих 21/5 1925.

Душі їх поручається молитвам Всеч. клира.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.

Перемишль, дня 2. червня 1925.

о. Николай Грицеляк
Канцлєр.

† ЙОСАФАТ
ЕПИСКОП

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.